

La poesia

La Poesia, Santiago Rusiñol, 1894

Museu Cau Ferrat

Es va preguntar si era el millor moment perquè la travessés la poesia. Si era de fiar veure les coses com les veuen les poncelles de les flors. Però el seu cor l'esgarrapava cridant que la hi deixés entrar; esperant bombejar-li dita medicina en aquell cos tan pàl·lid i deslluït. Va mirar amunt i va deixar anar un: - Que sigui el que Déu vulgui! – allà, al costat de la font que li procurava el contacte amb el diví.

La ploma, que sempre estava a punt per a delectar-se amb els seus pensaments més obscurs, l'havia fet viure aquella part d'ella mateixa en secret per ser una dona de bé. Però què amagava aquell poder de poetessa? Si tot plegat no era tan important... per què no li deixaven estimar-la com cal?

Creia que la majoria de les persones passen per la vida sense pensar en la poesia. Però se't mor un fill, et trenquen el cor o estimes tan fort que fa mal i en tot això necessites respostes per saber que no estàs sola, ni tampoc boja. Per a ella, l'art de la poesia es va convertir en una necessitat. Així ho sentia, sota aquell vestit de forat negre que tot s'ho engolia.

Va arribar fins a la font perquè ja no era màgic el món si no el podia escriure. El vent bufava i feia de la remor del plantar una mena de riures de bosc. La ploma traçava enlaire els pros i contres de ser la seva natura de fer música amb les paraules.

Fins ara, ella no havia importat mai a ningú, però d'ara endavant seria el centre de totes les mirades. I no, no havia fet tot aquell camí per autodestruir-se declarant el seu amor a les lletres. Volia sobreviure per viure escrivint. Potser allò també es podia considerar un acte poètic.

Va triar-se un nom d'home unisex i sota aquell pseudònim va poder atorgar-li una sensibilitat que mai havia estat masculina. Un favor per a l'home perquè pogués parlar des de l'afecte sense barallar-s'hi. No firmar des de l'ego li permetia ser ossada, equivocar-se sense la motxilla que l'error comporta en una dona. Li va regalar el plaer de descriure els cossos, d'ajuntar-los com un pintor pinta a la musa amb desig.

En aquell instant, de la font seca en va tornar a brollar aiguallimó. Es va sentir benaurada de la seva sort i s'hi va batejar tota. Però de dins de l'aigua no en va sortir ella, en va sortir una altra de més forta.

Va néixer del seu propi reflex, una dona que era abans una altra. I se'n va tornar bruixa, de tan mullada que anava, de tantes paraules a la boca, de la revelació als seus ulls i plena de poder en una mà esquerra que sempre havia estat tan prohibida com la seva llengua materna.

La poesia, un secret que van amagar totes les margarides del prat. Tan sols el rossinyol va anunciar un naixement invisible, quasi imperceptible. Res va canviar, tot va canviar. Una decisió, una poesia, una poetessa.